

A VENEZUELAI

MAGYAR

EVANGÉLIUMI

KERESZTYÉNEKHEZ

ÜZENET

XXXIX évf.
1-ő szám
1990

TEMESVAR

Áhítat

Igeolvasás: Pál levele a Kolosséiakhoz 3.rész
1-11 vers .

MIRE VÁRUNK?!

A reformok és megújulás jegyében élünk. Megszoktuk az új nyelvezetet, miközben sokszor úgy érezzük, nincs igazán változás. Vajon nincs-e valami hasonló élménye ma sok, egyházban élő hívő embernek is? Kegyességünk a megújulás nagy lehetőségét hirdeti, de alapjában véve nem változunk. Pedig a "teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiának megjelenését" (Róma 8,19). Mire várnak tehát az Isten fiai, hiszen "felöltöztették az új embert, aki teremtőjének képmására állandóan megújul"? A hívő embernek újra és újra rá kell ébrednie arra, hogy Isten már elvégezte a teremtés munkáját (Kolossé 3:9 b-10). A mi megváltásunk maradéktalanul elvégeztetett, azért nem lehet megmaradnunk a régiben. Égetően szüksége van a világnak az új emberünkre, öltözzük fel hát végre.

Hogyan lehet felöltözni az új embert? Két úton lehet elindulni. Az egyik út: megreformálok magamat. Előttem vannak Isten törvényei, melyeket halálosan komolyan veszek, hogy Isten gyermekévé lehessenek. E tiszteletre méltó út fájdalmas bukásai terelnek oda a másikhöz, az elfogadás útjához. Átélem az Isten nagy ajándékát, ingyenvaló kegyelmét, a Krisztusban rejtett élet újságát, örömét (3,3). Láthatjuk úgy az embert, mint a mély vízben kapálózót, aki nem tud úszni. Addig marad fent, amíg át nem ázik a ruhája és be nem lélegzi a vizet. Ilyen az óemberünk. Menthetetlenül alámerül, nem boldogul bűneivel. Lehet odaállni a partra és gyors úszóleckét adni a fuldoklónak, rá lehet mutatni a helyes úszási szabályokra, lehet erkölcsi törvényekkel dobálózni a bűnös ember előtt. De van egy másik lehetőség is: beugrani és kimenteni a fuldoklót. Jézus Krisztus Istennek ilyen "magabelevetése" utánunk a világba. Engedelmeskedni kell ilyenkor a mentést végző parancsának, különben nem tud kiszabadítani bennünket. Az ilyen partra húzott, átázott embernek át kell öltöznie. Mégis különös módon sok a partra húzott, de vizes ruhában didergő ember, a kényelmetlenné és feleslegessé vált óember gúnyájában.

Miért nem akarunk átöltözni? Félünk az új kockázatától, hitetlenségünkben azt gondoljuk, hogy amit Isten kíván tőlünk, nem lesz a javunkra. A régit, a megszokottat véljük biztonságosnak. Nem szeretünk harcolni (3,5). Őrizzük a látszatbékességünket.

Hogyan megy végbe a felöltözés? (3,10.) Az istenképűségét elvesztett ember Krisztusban szemléli a tökéletes embert. A bűnben elvesztett látását benne nyeri vissza. Felfedezem azt, hogy nekem erre a Krisztusra lehet hasonlítanom. Eddig önmagam tükörképét szemléltem, és az mint ama mesebeli tükör biztosított: "te vagy a legszebb". E hamis tükörből mindig az óemberem tekint vissza. Az ige tükrében látom meg Krisztust és Őbenne azt, aki voltam és akivé lehetek. Minél inkább megismerem Őt, annál inkább megújul az életem, minél inkább megújulok, annál inkább megismerem Őt. Az Ő növekvő ismerete készlet engedelmességre, amely maga a felöltözés. A felöltözés nem azt jelenti, hogy már hibátlanok vagyunk, de teljes bizinyosságunk van afelől, hogy mivé leszünk (I.Ján. 3,2).

Nagy Péter
REFORMÁTUSOK LAPJA
1989, okt. 15.
Magyarország.

Imádság: Dicsőséges Atyám/hálát adok azért, hogy minden emberben a teremtéstől fogva benne van az új embernek legalább egy kicsi szikrája. Köszönöm, hogy bennem is már fejlődésnek indult az új élet, add hogy eljussak Tehozzád. Szeretném elfogadni nagy ajándékodat, ingyen kegyelmedet, a krisztusi élet újságát, örömét. Követlek Krisztusom! Mögöttem a világot, előttem a keresztt, előttem Jézus.

Ámen.

VALLÁS ÉS EGYHÁZ MAGYARORSZÁGON

"Nógrádban az MSzMP (ez volt a kommunista párt nevének a rövidítése) XIII kongresszusa óta eltelt négyévben 61 párttagot álitottak figyelmi bizottság elé világnézeti normák megsértése, egyházi szolgáltatások igénybevétele miatt." Az idézet a Népszabadság augusztus 5.-i számából való, tehát elfogultsággal igazán nem vádolható. A cikk ezután közöl részletes interjúkat, melyekből megtudjuk, hogy a bűnök olyanok voltak, mint: templomban esküdött, apját pappal temettette el, vagy mert fiát megkezeszteltette. Mert hát akkor az a parancs járta, hogy "a párttagok számára a vallás nem magánügy", bár már akkor beismerték, hogy "még a magasabb besosztású elvtársak közül is jó néhányan szembeke-rültek pártjuk eszméivel". Az is kiderült, hogy ennek következtében előléptetések, fizetésemelések is elmaradtak, a nagy vallásszabadság jegyében, mert hát "a pártnak mindenhez köze volt".

Ezután nagyot fordult a világ, és ismét a Népszabadság szavait idézve, megszületett a pártbizottság legutóbbi ülésén az a határozat, hogy "minden különösebb mérlegelés nélkül töröljék el a még érvényben lévő büntetéseket és beszélgessenek a kizártakkal, illetve a kilépettekkel visszatérésük lehetőségéről." A cikk a következő szavakkal zárul: friss levegő arad befelé. Bár az egyik kizárt volt párttag véleménye szerint "ebben a pártban már nagyon nehéz csalódni", szeretnénk hinni a pálfordulás maradandóságban, a friss levegőben. Adná Isten...

Igaz, nem csak a pártban fujdogálnak friss szellők, hanem az egyházakban is. A nagytényi gyülekezet gondnoka szépen megmondhatta már, hogy adminisztratív, központi hatalom alakult ki Kálvin egyházában, amely mindig demokratizmusáról volt híres, ez adta erejét, tartását, életképességét. De a szép zsinatpresbiteri elv írott malaszt maradt, melyet a felsőbbség (egyes esetekben) lábbal tiport. A "Világ" aug. 3.-i száma Toth Károly püspök szavait is idézi, melyekkel mi itt, szorványunkban, teljesen egyetértünk, és reméljük, hogy ez teljes mértékben otthon is alkalmazásra kerül:

"A református egyház nem ismer külön papi rendet ... csak presbitert ismer... A presbiter és a lelkipásztor között csak a szolgálati megbízatásra nézve van különbség... Ami azt is jelenti, hogy az egyház nem a hívőkön kívül vagy azok felett álló adminisztratív, hatalmi szervezet, hanem, ahogy mondani szoktuk, az egyház a gyülekezetekben él."

A sajtóban két további felekezeti hirt is találtunk: Rákospalotán református egyházközpont nyílt, mely feladatának tekinti a társadalmi problémák megoldásának segítségét (iszákosok, "kallódó fiatalok" stb).

A másik hír már kevésbé pozitív. Ugy látszik, a nagy nyitással a nyugat kevésbé ajánlatos képviselői is megjelentek, mert "Krisna-tudatú hívők közösségének képviselői" hivatalosan bejegyezték vallás-felekezetüket, és saját templomot is terveznek.

Végül egy hír, mely viszont különös örömet szerez. A BP. XI kerületben az egyik R.K. plébániában a következő hirdetés lett kifüggesztve: A Ref. hittanoktatás újra megindult jelentkezni lehet itt a plébánián. Ez talán a legigazibb ökuménikus mozgalom!

Dr. Vladár Pál

Előző számunk megjelenése óta több testvérünktől is búcsút kellett vennünk:

Dr. Nyerges Miklósné Vincze Margit,
Láng Imre,
Kertész László (r.k.).

Észak-Amerikából is kaptunk gyászhirot: Márfy János-gyülekezetünk volt presbitere - január 31-én elhunyt.

Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak.

En vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomszédnak az élet vizének forrásaiból ingyen. Aki győz, örökölni fogja mindezt, és Istene leszek annak, az pedig fiam lesz. (Jelenések 21.)

Lelkészi Jelentés az 1989. évi (törtévi) gyülekezeti munkáról

A jelentés az 1990. 1.28-i közgyűlésre készült.

Magasztalja lelkünk az Urat, mindenható Istenünket jótéteményeiért, szeretetéért, kegyelméért, a megváltásért. Amikor számot vetünk múlttal, jelennel és jövővel, első szavunk legyen Isten dicsőítése, magasztalása.

Övé a dicsőség azért, hogy ezen a földön, ebben a nyelvi, vallásilag, történelmileg teljesen idegen tengerben több mint negyven éve megszakítás nélkül működhet kicsiny protestáns magyar gyülekezetünk.

Őt magasztaljuk azért is, hogy a legutóbbi másfél esztendőben saját lelkipásztor nélkül is minden vasárnap volt magyar igehirdetés templomunkban.

Övé a dicsőség azért, hogy jelenleg is folyik gyülekezetünkben a gyermek és ifjúsági munka, a konfirmációi előkészítés, a betegek és öregek látogatása a vidéki szórványok gondozása, hallgathatjuk Isten igéjét, élhetünk az úrvacsora jegyeivel.

A jövőért is Istent magasztaljuk, Őbenne bízunk, bármit hozzon is a holnap, az javunkat fogja szolgálni.

1989. augusztusában érkeztünk Venezuelába, a meleg fogadtatást soha nem fogjuk elfelejteni. Néhány szót arról, hogy mit találtam itt megérkezésemkor. Olyan gyülekezetet, amely Isten különös kegyelme folytán minden nehézség ellenére fenntartotta magát, olyan gyülekezetet, amely teljességgel a magyar múltban gyökerezik, mégis - természetszerűleg - sok mindenben különbözik a mai otthoni gyülekezetektől. Olyan gyülekezetet találtam itt, amelyben jónéhány áldozatos, munkás testvér tevékenysége az egész közösség motorja, míg a csendes többség aktivitása alig van kibontakozóban. Olyan gyülekezetet amelyben vannak bibliaolvasó, imádkozó testvérek is, olyan gyülekezetet, amely az egész magyar kolónia életében fontos, ha éppen nem meghatározó szerepet játszik. Olyan egyházat találtam itt, melynek egyik legfontosabb célkitűzése, hogy az újabb nemzedékeket is megőrizze, vagy - nyugodtan mondhatjuk - megmentse a magyarság számára.

Az elvégzett munkát könnyű lesz röviden összefoglalnom, hiszen 1989-ben csak négy és fél hónapot töltöttem Caracasban. Munkám során lelkipásztorként és egyénileg egyaránt nagyon sok segítséget kaptam a gyülekeezettől, de a kolónia más tagjaitól is. Megemlíthetem a lakás karbantartásával vagy a gépkocsi üzemeltetésével kapcsolatban nyújtott értékes segítséget, de külön ki kell emelnem azt a támogatást, amelyet a betegek, öregek megkeresésében és meglátogatásában kaptam különösen egyik asszonytestvérünk-től, valamint azt a segítséget, amit a Magyar kataszterből nyert adatok, címek és telefonszámok jelentenek.

Ugyanilyen köszönet illeti meg mindazokat a testvéreket, akik vasárnapról-vasárnapra résztvesznek az istentiszteleten, imádságukkal és figyelmükkel támogatják szolgálatomat.

Azt sem hallgathatom el, hogy nehézségek is tornyosulnak itteni munkám előtt. Az egyik legnagyobb nehézség az, hogy tapasztalataim szerint gondolkodás-módunkban óriási különbségek vannak. Túl gyakran előfordul az, hogy beszélgetés közben kimondjuk ugyanazt a szót és közben - mint később fájdalmasan kiderül - egészen mást értünk alatta. Arra gondolok, amit egyik presbiter testvérem önkritikával és önróniával így fogalmazott meg: "mi itt a hosszú évek alatt már teljesen elvenézesedtünk". Ez a gondolkodásbeli eltérés az oka annak a másik problémának, hogy több mint öthavi ittlétem ellenére még most sincs érvényes írásbeli munkaszerződésem a gyülekekezettel. Be kell vallanom, hogy ha csak emberi megoldásokat képelnék el, akkor semmilyen kiutat nem látnék ebből a helyzetből. Biztos reménységem azonban az, hogy mennyei Urunk számontartja minden kérésünket, bajunkat és gondoskodik a megoldásról akkor is, ha mi nem is sejtjük azt.

1989-ben augusztustól az év végéig Caracasban 21 istentiszteletet tartottam, öt alkalommal szolgáltattam ki az úrvacsorát. A résztvevők száma összesen 1015, átlagosan 48.

Valenciában 4 istentiszteletet tartottunk, mind-egyiket úrvacsoraosztással.

Vasárnapi iskola Valenciában egy alkalommal volt, Caracasban okt. 1-től kezdve gyakorlatilag minden héten. A legtöbb résztvevő eddig 12 gyerek volt, de inkább a 3-4 fős létszám a jellemző. Hittanórát a Magyar Házban 7-szer tartottam, a résztvevők száma legfeljebb 4 volt. Konfirmációi oktatást 24 alkalommal tartottam, ugyanis a jelentkezők szabad idejét nehéz összehangolni. Megtartottuk a szokásos adventi szeretetvendégséget is a gyermekek, illetve az ifjúság műsorával.

Két temetési szolgálatom volt 1989-ben, Andrásy Lajos testvérünktől és Nyerges Miklósné Vincze Margit testvérünktől vettünk búcsút. Keresztelési és esküvői szolgálatra nem nyílt alkalmam.

Ürvacsorai előkészítő bibliaórát háromszor, körzeti bibliaórát egyszer tartottam, mégpedig Club de Campoban.

Kész vagyok családi bibliaórát tartani más helyszíneken is. Erre legalkalmasabbnak az olyan városrészek látszanak, ahol 3-4-5 v. több magyar család viszonylag közel lakik egymáshoz. Az ilyen alkalmakon - mint minden gyülekezeti összejövetelen - szívesen látjuk másvallású testvéreinket is, anélkül hogy saját egyházukhoz fűződő kapcsolataikat meg akarnánk bontani.

A bibliaórákról szólva rövid kitérőt kell tennem, mert úgy tapasztalom, hogy itt maga a kifejezés is magyarázatra szorul. Amikor a gyülekezet tagjainak nagy része az 1940-es években elmenekült otthonról, a bibliaóra ott még nemigen volt szokásban, később terjedt el. Ma már alig van Magyarországon olyan evangélikus vagy református gyülekezet, ahol a lelkipásztor ne tartana rendszeresen bibliaórát. Én azonban ezt az újfajta összejövetelt nem azért akarom itt bevezetni, mert másolni szándékozom az otthoni "divatot", hanem azért, mert megvagyok győződve arról, hogy az igen áldásos összejövetel lehet a résztvevőknek, de a gyülekezet egészének is.

A bibliaóra formailag abban különbözik az istentisztelettől, hogy nem a templomban tartjuk, hanem más egyházi helyiségben vagy éppen valakinek a lakásán, valamint abban, hogy a lelkész igemagyarázatot

hozzászólások, kérdések, beszélgetés követik. Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvben azt olvashatjuk az őskeresztyénekről, hogy naponta kutatták az Írásokat (17. rész 11. vers). A Szentírás ismeretére tanulmányozására nekünk legalább akkora szükségünk van, mint az első keresztyéneknek, a bibliaórákon tehát az Élet Könyvét, a megváltásról szóló tudósítást kutatjuk, tudakozzuk. Természetesen a bibliaóra nem helyettesítheti az istentiszteletet, de ez fordítva is igaz. Ha egy kicsiny, "bibliaórák" csoport kialakulhatna közöttünk, az az egész gyülekezet igen szükséges lelki megújulását is jól szolgálná.

Visszatérve munkámra, örömmel számolok be arról, hogy a családlátogatásaim száma az elmúlt évben megközelítette az ötvenet. A testvérek mindig kedvesen, szeretettel fogadnak, én pedig igyekszem megragadni az alkalmat, hogy az elmaradozókat is hívogassam. Eddigi itteni szolgálatom alatt az Üzenetnek két száma jelent meg.

Gyülekezetünk életéről szólva legalább jelzésszerűen meg kell említenem az erdélyi eseményeket, amelyek sokáig aggodalommal töltötték el bennünket Tőkés László temesvári lelkész sorsáért, az örömet, amely a forradalom győzelméért lett úrrá rajtunk és a fájdalmat, gyászt, amelyet az áldozatok miatt érzünk. Az erdélyi testvéreinkért való imádkozásban továbbra sem restülhetünk meg!

Rövid eddigi ittlétem alatt aktívan bekapcsolódtam a magyar kolónia életébe és részt vettem a közös egyház rendezvényein is.

Bár jelentésem tárgya az 1989 év, egy-egy mondatot hadd szóljak jelenről és jövőről. Minden munka, amelyet tavaly megkezdtünk, jelenleg is folyik, többek között a 8 jelölt felkészítése a konfirmációra. Nyelvtudási nehézségek miatt csaknem bizonyos, hogy néhányan közülük ebben az évben még nem vehetnek részt a konfirmáción, de az oktatást folytatjuk. Erre az esztendőre katolikus magyar testvéreinkkel kettő ökuménikus összejövetelt tervezünk, melyek közül az egyiknek - az egyeztetés szerint - templomunk fog helyet adni.

Továbbra is kérem testvéreimet, hogy támogassák imádságukkal szolgálatunkat, a különböző munka ágakat

(elsősorban gyermek és ifjúsági munka), gyülekezeztünk egészségünk megújulását.

Kérésem megértését remélve tisztelettel kérem a közgyűlést, fogadja el jelentésemet.

Kardos Péter
lelkész.

Tisztelt Gyülekezet!

Elképzelhetetlen lenne az 1989. évi gondnoki jelentést mással kezdeni, mint a számunkra legfontosabb eseménnyel: nt. Kardos Péter és családjának érkezésével. Másfél éves időszak után, melyben rendszeres gyülekezeti lelkész nélkül munkálkodtunk, ismét van, aki nem csak a templomi szolgálatot adja meg rendszeres formában, hanem a sok más munkát is elvégezze, melyek bizony eléggé elmaradtak: felkeresni és összetartani a tagokat, ifjúsági munka, egyszerű adminisztratív teendők ellátása, egyszerű túlélés átalakítása fejlődéssé. Örömmel láttuk, hogy mindezek a munkák lelkipásztorunk számára is elsőrendű fontosságot jelentenek, és hogy rövid pár hónap leforgása alatt immár nem is úgy nézzük, mint egy "új papot", hanem mint "papunkat", vagy egyszerűen mint Péter és Enikő. Habár sok szempontból a gyülekezet visszhangja kezdeményezéseire pozitív volt, úgy érezzük, hogy egyes pontokon, mint a vasárnapi iskola, hittanítás, konfirmációs előkészítés, a gyülekezeti tagok, ez esetben a szülők, közreműködése nagyobb és rendszeresebb is lehetne. Lelkészünk is hajlandó minden áldozatra és külön-munkára, hogy ezeken a pontokon a szülők számára legkedvezőbb időpontokat és szisztémát alkalmazza, de szükséges, hogy ezek viszont szívvel lélekkel átérezzék, hogy a gyermekek vallás erkölcsi nevelése, melynek hiánya a mai világ legtöbb baját okozza, nem csak az ő elsőrendű felelősségük, de hosszú távon a gyerekeik jövőjét, kiegyensúlyozott életét, és saját maguk nyugalmát is készíti elő. Miután éppen voltak a lelkész nélküli időszak legsúlyosabb problémái, lelkészünk az átlagnál is nagyobb felelősségtudattal néz az ilyen munka elébe.

Szeretném ezalkalommal mégegyszer kiemelni, és méltatni gyülekezetünk példás viselkedését, tagjainak munkáját és segítségét, melyek nélkül gyülekezetünk elporladt volna már. Szívükre vették Pál apostol intését "igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békeesség köteléke által." (Ef.4/3)

Habár ez az elismerés minden gyülekezeti tagot kisebb-nagyobb mértékben megillet, nőegyleti tagjaink műkését mégis külön ki kell emelni. Senki sem nélkülözhetetlen, mondják, de ha van egy csoport, mely megközelíti a nélkülözhetetlenség fogalmát, úgy ez éppen nőegyletünk. Menjen tehát feléjük ezalkalommal is elismerés, hála és köszönet.

Örömmel tudom jelenteni, hogy bár istentiszteleteink látogatottsága a laikus prédikátorok korában is örvendetesen rendszeres volt, ezek a számok az utóbbi öt hónapban tovább emelkedtek és gyülekezeti tagjaink számához képest talán jóval a viláगतlagon felül vannak. Buzdítson ez az örvendetes fejlemény további rendszeres erőfeszítésre, hogy mindenki legyen ennek apostola barátai, ismerősei előtt.

Szeretném még ezt az alkalmat felhasználni arra hogy köszöneteinket küldjük amerikai testvéregyházainknak és a luterán világközpontnak anyagi segítségükért, melyre a jövőben is, legalább is átmenetileg, további szükségünk lesz. Az anyagi juttatás fontosságán felül ezek a segítségek egyházaink világösszefogását és testvériségét is kiemelik és mélyítik.

A gyülekezeti munka részleteire rátérve, jelentem, hogy a múlt évben sem múlt egy egyetlen vasárnap vagy ünnepnap magyar istentisztelet megtartása nélkül, és minden hó első vasárnapján, valamint az ünnepnapokon, az Úr asztala is meg lett terítve. Megtartottuk a szokásos szeretetvendégségeket, s a már hagyományos nagysikerű őszi vásárt, melyről nőegyletünk fog részletesebben beszámolni. Mindezek az alkalmakon örömmel láttuk római katolikus testvéreink megjelenését, sőt sokszor aktív közreműködésüket is. Ez a Krisztusi és magyar testvéri összetartás tovább erősödött ezáltal is, hogy rendszeresen részt vettünk a magyarházi rendezvényeken, és az utóbbi hetekben lelkeszűrnek kimagasló szerepe volt az erdélyi eseményekkel kapcsolatos munkákban, hol gyülekezeti tagjainkkal karöltve igyekeztünk ottani testvéreink sorsán segíteni és sorsukat a nagyközönség elé vinni.

Szomorú szívvel kell viszont jelentenem, hogy a múlt évben ismét több szeretett tagunkat hívott magához az Úr, köztük egy volt lelkészünket, nt. dr. Leskó Bélát. Az ő emlékükre, valamint a sok, már régebben eltávozott tagunk emlékére, tartsunk egy egy perces csendes megemlékezést...

Szeretném még felhasználni az alkalmat arra is, hogy megemlékezek a sok biztató fejleményről is, mely hazánkban, valamint Erdélyben történt az elmúlt év alatt, miután közvetve vagy közvetlenül az kihat a gyülekezetünk jövőjére is. Habár a politikai és gazdasági tévútak egy rendszeren kívül sok egyéni képviselőjük személyes felelősségét is jelentik, mindezek következményei nehezen bár, de áthidalhatók, és az ítélet kimondása hazánk népének a felelőssége és privilégiuma. Sokkal súlyosabb viszont, és itt mint egyházi csoport igenis jogunk van szólni, a morális bomlás, mely ennek a bukott ideológiának az öröksége. Ez, az egyszerű ateizmuson túlmenve egy teljes morális nihilizmushoz közeledett, elfásultsághoz, közömbösséghez, lelki sivársághoz vagy kiáltástalan kétségbeeséshez. Ezért tartjuk olyan fontosnak a bibliai etikai és morális értékek kihangsúlyozását, és ha valamiben is segíteni akarunk otthoni véreinken, úgy ezt éppen a morális újjáépítést célzó szervezeteken keresztül kell tennünk. Segíthetünk anyagilag, segíthetünk gazdaságtechnikai vonalon, de ha csak egy kölesszemnyivel is hozzá tudunk járulni ehhez a morális megújodáshoz, iskolák vagy miért ne szociális megmozdulások támogatásával, úgy hasznosabban járulhatunk hozzá egy jobb jövő építéséhez.

Hasonló a helyzet erdélyi véreinknél is. Náluk ezenfelül már annak is nagy jelentősége lenne, ha tudnák, hogy a világ minden részében törődnek sorssal és testvéri segítő kezet nyújtunk feléjük.

Gyülekezetünk túlélése nem lehet öncélú. Év-tizedeken keresztül az a gondolat tartotta bennünk a lelket, hogy egy egyszerű túlélésen felül a gondviselés az éber szüzek szerepét is reánk róttá.

Tisztelettel kérem jelentésünk elfogadását.

Dr. Vladár Pál
Gondnok

EGYHAZATANÁCSOSI JELENTÉS

1989.

Jelentésünk rövid lesz, mert az 1989-es évben a tanács nagyon kevés tevékenységet fejtett ki és tulajdonképpen nincs mit jelenteni.

Ami különösképpen felkeltette a két tanácsos figyelmét az a kiadások erős növekedése. Ugy éreztük hogy sok kiadás nem lett kellőképpen megindokolva és egyes esetekben talán lehetett volna olcsóbb megoldást is találni bizonyos munkák elvégzésére.

Ebben presze elsősorban a Magyar Gyülekezet tanácsosai a hibásak, mert nem inzisztáltak, hogy több gyűlésen nagyobb fontosságot tulajdonítsanak az anyagi kérdéseknek. Másrészt éreztük a harmadik egyháztanácsos hiányát és azért javasoljuk a harmadik egyháztanácsosi hely sürgős betöltését.

Dr. Irsay György
Egyháztanácsos.

1990. január 19-én Jürgen Reichel német lelkipásztornak fia született: Simon. (Két szép kislány után a harmadik...) Isten áldását kérjük a megnövekedett családra.

Január 19. és 26. között ellátogatott hozzánk Pósfay György lelkipásztor, aki 19 évig szolgált gyülekezetünkben. Átutazóban volt itt, az L.V.Sz. (L.W.F.) naggyűlésére készült Curitibába, Braziliába. Két istentiszteleten prédikált (Caracasban és Valenciában) és kevés idejét szorosan beosztva meglátogatta, vagy legalább telefonon köszöntette akiket csak tudott. Ezúton is üdvözljük az egész Pósfay családot.

Ugy tudjuk, hogy Tőkés László erdélyi református lelkész, püspökjelölt márciusban Észak-Amerikába látogat. Venezuelai magyar kolóniánk néhány tagjában fölmerült a kérdés: ha már ilyen "közel" jön hozzánk, nem hívhatnánk meg ide is?

CONGREGACION HUNGARA: RESULTADOS 1989 Y PRESUPUESTO 1990

	AND 1989 PRESUPUESTO	AND 1989 REAL	AND 1990 PRESUPUESTO
Contribuciones	120000.00	133440.00	150000.00
Ofrendas	60000.00	78513.50	85000.00
Donaciones	100000.00	158166.80	110000.00
Asociacion Damas	80000.00	80000.00	120000.00
Fondos Especiales (FLM)	50000.00	37800.00	80000.00
Otros	28000.00	6196.40	27700.00
	-----	-----	-----
Total Ingresos	438000.00	494116.70	572700.00
	=====	=====	=====
Caja Comun	72000.00	113600.00	120000.00
Nomina y Prestac. Soc.	183000.00	114700.00	252600.00
Oficina, Casa, Publicac., Seguros y Gastos de Viaje	54800.00	53775.05	117000.00
Vehiculo: Seguro, Operac., Mantenim. & Amortizacion	51000.00	55182.40	86000.00
Otros	12400.00	15282.00	18400.00
Para Fondos	109700.00	139225.00	94000.00
	-----	-----	-----
Total Egresos	482900.00	491764.45	688000.00
	=====	=====	=====
Faltante/Sobrante Operativo	44900.00	-2352.25	115300.00
Fondos Discrec. Jta. Dir.	30000.00	-no-	30000.00

BESZÁMÓLO

A Kölcsönös Önszegélyző Alap 1990. január 28-án megtartott évi rendes közgyűléséről.

A közgyűlés tárgya az Alap anyagi helyzete és segélyezési tevékenysége az elmúlt évben, továbbá javaslat megtárgyalása segélyek összegének fel-emelésére.

1.- Az Alap teljes bevétele az 1989-es évben	Bs. 27.774,37 volt.
2.- Segélyek. Két temetési segély (1-3.000.00)	6.000,00
Pénzbeszedőnek	450,00

Összes kiadás Bs. 6.450,00

Tiszta bevétel tehát: ...Bs. 21.324.37

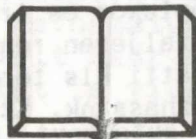
Az Alap 1989 dec. 15-én Bs. 120.501,12-vel rendelkezik.

Ebből Bs. 100.000,00 "Certificado de Ahorro"-n van lekötve 3 hónapos megújítással.

- 3.- Nyerges Pál pénztáros javasolja a közgyűlésnek, emeljük fel a segély összegét 5.000,00 bolivárra, és felteszi a kérdést, emeljük-e a havi tagsági díjakat is ennek megfelelően. Szotyori Nagy Tibor az Alap elnöke úgy látja, a mai magas bankkamatok bőségesen fedezik a kifizetendő segélyeket és egy fillérrel többel se terheljük idős tagjainkat, akik évek óta hűségesen fizetik tagsági díjaikat. A közgyűlés a javaslatokat, tehát a segélyek felemelését a jelenlegi tagdíjak érintése nélkül, elfogadja.

Dr. Nyerges Pál
pénztáros.

Szotyori Nagy Tibor
elnök.

A LORÁNTFFY ZSUZSANNA NÖEGYLET BESZÁMOLÓJA

Tisztelt Közgyűlés!

Beszámolóm az 1989-es év Böjti Szeretetvendégségével kezdődik, mely az év első eseménye volt és nagyon jól sikerült. A program egy tulságos történet felolvasása volt, mely mindenkit elgondolkoztatott. A magyarházi vacsora, melyet a Nöegylet főzött nagyon látogatott volt, mint mindig.

Májusban Ausztráliából meglátogatott Szentiványiné tiszteletesasszony, akit nagy örömmel fogadtunk. Érdekes és tulságos volt más gyülekezetek életéről hallani.

Augusztus pirosbetűs hónap volt, mert megérkezett új lelkipásztorunk családjával. A hivatalos fogadtatás augusztus 13-án, vasárnap volt az Internátus nagytermében.

Októberben volt az Őszi Vásár, mely az idén is jól sikerült, annak ellenére, hogy mindig nehezebb a magyarországi kézimunkák beszerzése és ideszállítása a bolivár értékének leromlása és az utiköltségek emelkedése miatt. Az ételek elkészítése is sokba kerül, így nem hoz be annyit, mint amennyit szeretnénk. Ami igazán kevés anyagi befektetéssel sikeres bevételt hoz, az a NAGY SORSOLÁS. Az ajánléktárgyak gyűjtése is sok fáradsággal jár. Sok céghez kétszer-háromszor kell elmenni azért, hogy kapjunk valamit. A sorsjegy eladása sem könnyű a mai konjunktúrában, pedig ez volna a legfontosabb.

Ezért kérem a gyülekezet minden tagját, hogy csatlakozzon azokhoz, akik akik sorsjegyet adnak el a Vásárra, mert minden eladott jegy tiszta bevétel.

Novemberben programegyeztető ülés volt a Magyar Házban. December 10-én rendeztük meg az adventi szeretetvendégséget, melyre bőséges programot készítettek elő a gyülekezet gyermekei. A karácsonyi kisvásár sem hiányzott.

Nöegyletünk minden hónapban tart egy ülést, ezen kívül egy évi közgyűlést (mely tisztújító), októberben a vásár előtt egy közös gyűlést a presbitériummal és szeptemberben, októberben minden vasárnap röpgyűléseket.

A vásárelőkészítés minden évben már januárban kezdődik és mind nagyobb lendületet vesz, ahogy közeledik a vásár időpontja. A múlt évben az új papi család előrelátható megérkezése miatt még egy állandó gondunk és munkánk volt. Már januártól kezdtük felújítani, takarítani és csinosítani a paplakot és irodát, ami sok munkát és kiadást jelentett. Ezen kívül teljesen rendbetettük, kifestettük és csinosítottuk a kápolna alatti kis termet, hogy vasárnaponként istentisztelet után ott kávézhassunk. Ezt mindig egy önként jelentkező nöegyleti tag főzi és süteményt is hoz mellé.

Nagy örömünkre szolgál hogy újra van lelkipásztora a gyülekezetünknek, aki támaszunk és segítségünk is.

Bizony elkel a segítség és elkelne még több is. Milyen jó volna, ha többen lennénk, de sajnós inkább fogyunk. Szomorúsággal tölt el, hogy Növegletünk alapító tagját, Nyerges Margit nénit elveszítettük alig pár hete, aki még az utolsó évben is hűségesen eljárt üléseinkre és tortát sütött a vásárra. Hogy tudunk segíteni a szegényeken, öregeken, nyomorultakon, ha nincs elég tagunk aki elvégezze a munkát? Egy eredményes vásárból nem csak a gyülekezeti kiadásokhoz járulunk hozzá, hanem mindig több és több Venezuelában élő öreg magyart és magyarországi és erdélyi rászorulókat is segítünk. Pl egy Sándor Judit nevű özvegy tanítónőt, akinek két vak ikerkislánya van és hozzánk fordult segélyért.

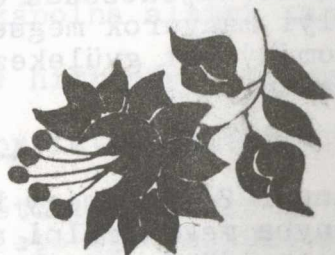
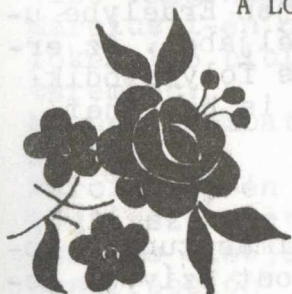
Tisztelt Közgyűlés, kedves Testvéreim, kérlek gondolkozzatok azon mindnyájan: nem tudnátok-e személy szerint szabadidőtökből 1-2 órát a növeglettel való együttműködésre szentelni! Azt hiszem hogy érdemes és áldásos munka a miénk, megérdemli hogy segítsetek elvégezni. Végezetül szeretném személy szerint minden növegleti testvéreimet köszönteni a jól elvégzett munka örömeivel. Azonkívül szeretném megköszönni katolikus testvéreink, a Ráskai Lea, Szent István, Szent Erzsébet és Mindszenty cserkész csapatok minden tagjának akik a vásáron akár munkával, akár torta, vagy egyéb hozzájárulással vagy akár csak megjelenésükkel is hozzásegítettek a sikerhez.

Isten áldja meg őket érte!

Köszönöm

Vladár Istvánné

A LÓRÁNTFFY ZSUZSANNA NÖEGYLET Jegyzője

Magyarországi értesülések szerint ez év szeptemberben nem csak a Budapesti Református Gimnázium kezdi újra működését (Budán, a volt Baár-Madas épületében), hanem a sárospataki iskolát is visszkapja az egyház.

↓ ↓

A gyermekrovatunkat terjedelmi okokból ebben a számban le kell rövidítenünk. "Csupán" egy énekszöveget küldünk a fiataloknak és a kicsiknek S. Sundar Singh-től.

Eldőlt a szívemben, hogy követem Jézust.
Eldőlt a szívemben, hogy követem őt,
Eldőlt a szívemben, hogy követem Jézust.
Nincs visszaút, nincs visszaút.

Ha nincs is társam, követem mégis őt,
Ha nincs is társam, követem Jézust.
Ha nincs is társam, követem mégis őt.
Nincs visszaút, nincs visszaút.

Mögöttem a világ, előttem a Kereszt,
Mögöttem a világ, előttem Jézus.
Mögöttem a világ, előttem a Kereszt.
Nincs visszaút, nincs visszaút.

(ÉNEKELJÜNK)
Evangéliumi Nagvető

↑ ↑

Presbiterünk: Ottmár Judit február elején Erdélybe utazott tájékozódás és segély-átadás céljából. Az erdélyi magyarok megsegítésére a gyűjtés folytatódik: adományokat gyülekezetünk pénztáránál is be lehet fizetni.

Január 25-én négy konfirmandussal fölmásztunk a toronyba megszámolni a harangokat. Nyugodt szívvel jelenthetjük: odafönn pontosan annyi harangot láttunk amennyi letről is megszámolható. Aki nem hiszi, járjon (azaz: másszon) utána!

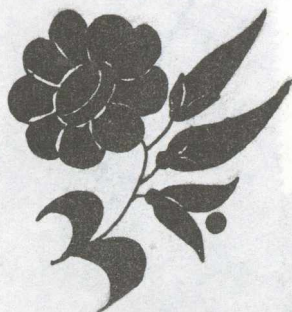
DÁVID ÉS GÓLIÁT

Ének:

Góliát nagy volt
Fegyvere is volt
Dicsekedett, hivalkodott
Győzni nem tudott.

Dávid kicsi volt
Fegyvere nem volt
Úristenhez imádkozott
Győzni így tudott.

GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

Caracasban minden vasárnap délelőtt 9-kor istentisztelet, azzal egyidőben vasárnapi iskola. Minden hónap első vasárnapján az istentiszteleten úrvacsoraosztás. Március 1-én csütörtökön este 6 órakor úrvacsorai előkészítő bibliaórát tartunk a kápolna alatti tanácsteremben.

Minden szombaton 1/2 2-kor (1:30) hittanóra a Magyar Házban.

Március 25-én vasárnap este 6-kor istentisztelet és böjti szeretetvendégség.

Április elsején, vasárnap délelőtt 1/2 11-kor a "La Resurrección" közös istentisztelete és közgyűlése lesz templomunkban.

Valenciában minden hónap utolsó vasárnapján tartunk istentiszteletet:

Február 25-én delután 1/2 5-kor

Március 25-én délelőtt

NO COMERCIALES
IMPRESOS

Rev.
George Pósfay
4 Chemin de la Bride
CH-1224 Chene Bourges
Suiza

Congregación Hungara
Apartado 68 360
Caracas 1062- A
Venezuela

ISTENTISZTELETEK

Caracasban: Minden Vasárnap délelőtt 9-kor
magyar nyelven.

délelőtt 10:15 német
délelőtt 10:30 spanyol nyelven.

Valenciában: minden hónap utolsó vasárnapján.
d.u. 4:30

-
- A lelkészi hivatal telefonja: 33 73 52.
 - Címe: La Reforma, Prol. de la 4a. Av. con 3a. Transversal de Altamira, La Castellana.
 - Hivatali órák: minden hétfő, szerda, péntek d.u. 3-tól - 6 - ig.

lelkipásztor : Kardos Péter

Impreso por Acción Ecuéménica. Caracas,